

лива течностъ, а лази по гладката повърхностъ, като се „присмуква“ къмъ нея: на дланитѣ на всѣка лапичка жабата има по едно мѣхурче, пълно съ въздухъ; когато се катери по отвесното хлѣзгаво стебло и натиска лапичката, мѣхурчето се прикрепя плътно, „присмуква се“ къмъ стеблото, и жабата не се хлѣзга и не пада.

Облѣклото на дървесната жаба е зелено: то напълно се схожда по цвѣтъ съ листата, срѣдъ



Дървесна жаба.

които тя живѣе. Въ това облѣкло тя може безъ страхъ да дава най-гърмогласни концерти.

Дървесната жаба притежава забележително остро зрение и тънъкъ слухъ. Това ѝ дава възможностъ да сваща още отдалечъ опасността. При най-малкото подозрително шумулене тя се притиска плътно о най-близкия зеленъ листъ и не мърда. Блѣскавитѣ ѝ очички зорко следятъ врага. Ето — той е близко, струва ти се, че трѣбва да избѣга; но жабата се притиска все по-плътно и по-плътно. Не е голѣмъ умътъ ѝ, но тя съзнава, че нейното спасение е въ защитния цвѣтъ. Бѣгството ще я изда-